

te at overtage de kommunale myndigheders beføjelser efter loven, dvs. såvel planlægningskompetencen som kompetencen til at træffe afgørelser i sager, der berører andre myndigheders lovbestemte opgaver eller har større betydning.

Bestemmelsen indeholder ministerens »call-in-beføjelse«. Kaldes et planforslag ind, kan det ikke vedtages endeligt efter lovens § 27. Planen vil herefter kun kunne få retsvirkninger, såfremt miljø- og energiministeren godkender den eller – efter forhandlinger med amtskommune/kommune – beslutter, at endelig vedtagelse i amtsråd eller kommunalbestyrelse kan finde sted.

Spm. nr. S 1753

Til miljø- og energiministeren (23/5 95) af:

Niels J. Langkilde (KF):

»Hvor stor en investering i energibesparelser skulle der foretages i Østeuropa for at opnå en CO₂-reduktion svarende til den reduktion, som er planlagt med de såkaldte grønne afgifter?«

Svar (31/5 95)

Miljø- og energiministeren (Svend Auken):

Den samlede energiafgiftspakke skønnes at give en CO₂-reduktion på 2,8 mio. t.

Den største CO₂-reduktion pr. investeret krone vil i Østeuropa kunne opnås ved omlægning fra fossile brændsler til biobrændsler.

På baggrund af erfaringer fra de baltiske lande kan der teoretisk opnås en CO₂-reduktion på 2,8 mio. t ved omlægning af fjernvarmekedler på i alt godt 900 MW fra den nuværende udbredte brug af bunkerolie til træflis. Den samlede investering vil være ca. 2,1 mia. kr. Hertil kommer eventuelle øgede brændselsomkostninger.

Såfremt CO₂-reduktionen skal sikres via effektivisering af fjernvarmesystemerne, vil den nødvendige investering være godt 4 mia. kr., såfremt der i hvert enkelt fjernvarmesystem kun investeres i de mest energieffektive forbedringer. Det indebærer atter, at der vil være tale om et meget stort antal enkeltinvesteringer i mange byer i en række lande. I praksis vil der være tale om gennemførelse af investeringer, som normalt finansieres via de internationale banker.

Der foreligger ikke et materiale, der muliggør skøn over de nødvendige investeringer, såfremt en CO₂-reduktion på 2,8 mio. t skulle sikres via investeringer i energibesparelser i forbrugsledet. På grund af særlige byggetekniske og installationstekniske forhold i Østeuropa viser de hidtidige beregninger imidlertid, at det vil kræve større investeringer at opnå den ønskede CO₂-reduktion ved energibesparende foranstaltninger i forbrugsledet end ved forbedring af forsyningssystemernes effektivitet. Samtidig vil det være sværere at sikre, at der opnås reelle besparelser frem for en forbedring af komforten.

Det må understreges, at der ikke er en entydig sammenhæng mellem de investeringsmæssigt billigste løsninger og de økonomisk bedste løsninger.

Spm. nr. S 1754

Til miljø- og energiministeren (23/5 95) af:

Niels J. Langkilde (KF):

»Har ministeren kendskab til andre lande end Norge, Sverige, Finland, Tyskland og Kina, hvad angår regeringens skøn over udviklingen i CO₂-udslip i perioden 1989–2005, og vil ministeren endvidere give en vurdering af Jordens samlede CO₂-udledning, såvel den menneskeskabte som den naturskabte?«

Svar (1/6 95)

Miljø- og energiministeren (Svend Auken):

Ifølge bestemmelserne i klimakonventionen skal de industrialiserede lande inden 6 måneder efter konventionens ikrafttræden for det pågældende land indsende en national kommunikation. Denne skal bl.a. indeholde oversigter over de nationale udslip af drivhusgasser for 1990 (konventionens basisår), herunder også for CO₂, samt en vurdering af landenes forventede emissioner i år 2000, der er det år, stabiliseringsmål-sætningen skal være opfyldt.

Den periode, der kan gives oplysninger om vedrørende landenes udslip af CO₂ vil således være 1990–2000 og ikke 1989–2005.

Ud over de i spørgsmålet nævnte industrialiserede lande har Australien, Østrig, Canada, Tjekkiet, Japan, Holland, New Zealand, Spanien, Schweiz, England og USA indsendt deres